



Otevírání cest 2010

... už je to konečně zase tady...

Otevírání cest

19. - 21.3.

Sraz je tentokrát v Plzni. To jsou věci. Situace se má tak, že letos je zaměření výprav na řeky, jejich prameny a začátky. Sraz v Plzni? Jistě. Pojedeme Berounku. Něco pro zeměpisné excelenty: Kde pramení Berounka? a) v Berouně b) v Plzni c) Berounka nepramení.

Pravdu mají ti, kteří zvolili c). Berounka má začátek v Plzni a vzniká soutokem tří řek. Kterých? A neřeknu. Pěkně si to najděte.

Takže sraz v Plzni. Z Prahy tam jede vlak. Dokonce rychlík. Tedy není co řešit, půjde o rutinní přejezd.

Až do fáze zabalení, odjezdu z Vinohrad a příjezdu na nádraží tomu tak je. Na nádraží nastává zpestření. Odjezd vlaku je v 19.04. V 18. 45 naskočil na tabuli v hale údaj o nástupišti. Ohromný dav se dal do pohybu. No, to je teda paráda. Na nástupišti se ukázalo, že tu něco chybí. Taková nepatrná drobnost... vlak. V ČD pracují veselé kopy a tak přistavili vlak v 18.59. Slušný výkon. Lidi se nacpali dovnitř a dva ubozí a nešťastní kolečkáři se ocitli před služebním vozem. Dveře se s rachotem otevřely a na hraně vozu stanul mladý průvodčí. Jen nám uhnul a nechal nás vynikat. Druhý kolečkář pochopil, že se musíme při nakládání spolehnout jen na sebe a přiložil ruku k dílu. Uchopil Mašinku za nosič a šel do kolen. Rychle se vzpamatoval a zabral. Mašinku jsem zaparkoval, jednou rukou uchopil jeho trekové kolo a švihem ho vyzvedl na plošinu a také zaparkoval. Průvodčí nám prodal lístky a bylo to. Akce trvala včetně připoutání Mašinky k madlu ve vagónu 2 minuty.

V 19.04 jsme opravdu vyjeli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	2	0	0	16

Tato výprava nejen zahajuje sezónu, ale také je premiérová tím, že Mašinka se konečně dočkala nové vidlice a nové paluby. Už při sjezdu na nádraží se ukázalo, že se chová podstatně jinak než před opravami a výměnami. Předně už není aretace v hlavovém složení. Sice to otravovalo, ale teď se mi vrklají řídítky v rukách. Za dobu poruchy vidlice jsem si na aretaci zvykl a řídit jen když bylo opravdu potřeba změnit směr. Jinak jsem měl ruce na hmatníkách jen symbolicky. Tak s tím je konec. Nová paluba přinesla komfort ovládní přístrojů a osvětlení a díky nové elektronice také spolehlivost. A mimo jiné je o poznání lehčí, takže také přispívá k vrklání řídítek.

Vlak uhání tmou, je poněkud plný, horko jako ve dvou pecích, vedle mě pěkná slečna. Jen dosedla, začala vyřizovat nějaké důležitosti v mobilu. Pak se ramenem opřela o okno, zavřela oči a znehybněla. V tomto stavu zůstala až do Plzně.

Cesta proběhla v naprostém klidu. I výstup z vlaku nebyl nijak dramatický až na skutečnost, že si Mašinka ve služebním voze lehla. Šlo o to, že již byla odpoutána, průvodčí ji pomalu připravoval k vyložení a v tom okamžiku vlak přibrzdil a cuknul sebou. Průvodčí ztratil balanc a Mašinku pustil. Ta se vlivem setrvačnosti rozjela a narazila do vestavěných stojanů a pak padla na bok. Nějaké drobné škody sice utrpěla, ale nic vážného. Zdálo se... Teprve po dojezdu a při opravách jsem zjistil přeraženou vzpěru a

vytržené úchyty v nové palubě. Tím se ukázalo, jak je dobře udělaná, protože přes tyto škody fungovala výborně a během jízdy nebylo nic poznat.

V nádražní hale čekal Šnek a vyvedl mě večerní Plzní až do lokálu na jedno. Taky se tam zastavila kamarádka Radka a tak se příjemný večer protáhl do půl jedné. Pak jsme se s Radkou rozloučili a pokračovali do místa trvalého pobytu Šneka. Tady jsme vyvlekli kola do šestého patra a pak upadli do pelechu. Teda musím přiznat, že toho mám nějak dost... Dig.

Cože? Ty už nemůžeš? A to je teprve začátek týdne. Od jistých dob jsem si určil, že můj týden bude začínat v pátek ve dvě hodiny odpoledne. Je to totiž o hodně příjemnější začátek týdne, než když začíná v pondělí v půl pátý ráno. Šnk.

Ano, ano, je to tak. Teď sice nevím, jak předešlou část týdne nazvat, když pátek je začátek týdne, ale dala mi zabrat...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Plzeň	30	6	6	16	16 - 2

Ráno 20.3. sobota

Vstáváme v půl deváté, probíhají ranní činnosti a chystáme odjezd.

Nebe je sice šedivé, ale je vlastně teplo. 14 °C.

Šnek nás navedl k soutoku Úslavy a Berounky. Úplný začátek je v centru města a tam se nám nechce. Pěkné. Dig.



Áno, někdo tvrdí, a já to také tvrdím, že Berouнка začíná tady na soutoku u kostelíka Sv. Jiří na Doubravce. Tady se stýká Mže a Úslava a vzniká Berouнка. Neznalci tvrdí, že Berouнка vzniká již na soutoku Mže a Radbuzy o pár kilometrů dříve. Na každé mapě je to značeno jinak. Ale já jsem v těchto místech vyrůstal a mám za to, že Berouнка vzniká až tady. Tak mi to neberte, jo? Sňk.



Napojujeme se na trasu a zvolna jedeme. Pořád jsme na dohled od řeky. Jede se dobře. Tedy v rámci možností... po zimě. Jedeme. povídáme si a je dobře. Pořád se pohybujeme po červené turistické.



Ta je asfaltová a zatím mírná. Po nějaké době je cesta classic. Hlína, bláto, kopečky. Ale pořád je dobře. Potkali jsme 3 princezny na koních. Pěkně... Pak jsme se trochu netrefili. Vlastně jsme to chtěli. Dostali jsme nápad objet kopec. Pravda, na začátku byla značka, že je to tu slepé, ale věřme tomu, že? Vrátili jsme se a dali se do kopce. Vysvitlo sluníčko a začalo být teplo až horko. Dojeli jsme do obce Křiše. Zajímavé je tu jen to, že jsme tu koukali do mapy. Pokračovali jsme na Radnice.



A už jsme tu. Avšak nebudou z nás páni radní, nýbrž strážníci podniku Restaurace Stodola.

*Oběd proběhl na výbornou. Jsme tu sami se servírkou. Krásnou a milou...
Dig.*

Tak krásná a milá byla, že jsem jí věnoval všechny drobný z peněženky a při placení si je vzal zas zpátky. Kdo nebyl, asi teď nechápe, co tím chci říci, ale to je jen vaše šnka.

Máme trochu problém s časem. Máme 8 hodin času a vzdálenost je 27 km. Tak nad mapou vymýšlíme co s tím. Jo, tohle už jsem zažil. Jenomže bylo léto a teplo, takže to jistil břeh potoka, karimatka a těžké flákání. Jenomže dneska nejsou meze ještě úplně vyschlé a tak to na ležení moc není. Pojedeme tedy po červené i za cenu šplhání a slaňování.

Odjíždíme. Je 13.30. Zatáhlo se a teplota o 3°C spadla. Jede se dobře. Pokračujeme po zelené tur značce. Krajina vypadá předjarně - jaro bude až zítra, je to tu kopečkovatě a pěkné. Auto jsme potkali celkem 4. Zase vysvitlo sluníčko.

Sjeli jsme do Hřeštlav. Tam jsme se napojili na čtz a zvolna a v pohodě pokračovali.



V pohodě? Přesně do okamžiku kdy se změnila na pěšinku na mnoha místech krytou sněhem, ta se zúžila a přes pole odbočila do lesa a začala prudce klesat. Podle mapy je to v pořádku. V realu je to padák jako prase, z obou stran lemován babykou hustě propletenou vzrostlým ostružiním. Všechno je ostnaté. Místo je akorát na průjezd a silně to klouže. A pak to přišlo. Průjezd je tak úzký, že se tam nevejdeme. Taky má ten rostlinný

chuchvalec strop, jehož výška se neshoduje ani s nutnou výškou pro průchod v předklonu. Čeká nás veřejně prospěšná práce.



Z nářadí jsem vyndal pilu a začal zjednávat pořádek. Šnek vydatně pomáhal. Trochu mi vadily ostny, které byly úplně všude a mnoho z nich i píchalo.

Za 15 minut bylo po všem. Průjezd je skoro stejný jako všude kolem. Dále však jdeme pěšky. Teď je kopec jako kráva. Navíc je potřísněn starým jehličím a klacky se šíškami. Báječně to klouže. Slaňování bez lana nám trvalo dalších 15 minut a bylo vysilující.

Pořád lepší z kopce než do kopce...

Šnk.



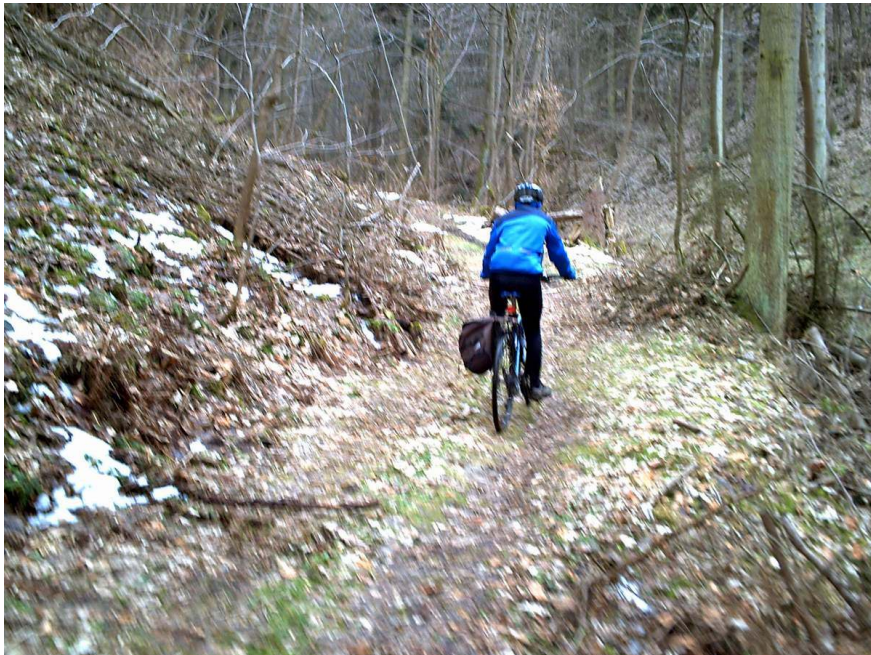
Jsmo dole. Podle mapy teď bude kopec nahoru stejný jako před chvílí dolů.

Omyl. Jsou tady schody. Velmi prudké, kluzké a každý jiný. Průzkum odhalil, že se nahoru nedostanem. Dobře, podél řeky vede cesta, kudy jezdí auta. Trochu mě zaráží, že nevidím její pokračování za poslední chatou. Nevadí, jedeme tam.



Po necelém kilometru se ukazuje, že jsem měl pravdu. Končí to tu. No nic, jedeme zpátky a opouštíme to do kopce po asfaltu. Podle mapy i tohle bude zatraceně nahoru.

Po pár desítkách metrů odbočuje ze silnice cesta značená ztz. Ta vypadá, že je podle zvyklostí mírná a vede podle potoka. Jistě, zkusíme to. Jak jinak.



Zdolali jsme dva brody a potkali dva lidi přicházející shora. Varovali nás, že to nemáme, zvláště když máme naložená kola. Prý jsou tam padlé stromy a jiné zásadní překážky. To mám nejradši... strašáky... Jsme tak daleko, že se nám nechce vracet. Jdeme dál.

Dig.

Já ty lidi nechápu. Jak sem mohli dojít? Tak daleko od civilizace, do takové divočiny, když ani jedno kolo nemají... Šnk.

Ukázalo se, že pravda byla jen částečná. Je to velmi do kopce, terén je promočený a měkký. Je to fakt namáhavý. Padlé stromy byly taky, ale kromě jednoho nebyl problém je zdolat. Ten jeden jsme podlézali. Nějak nás to zmáhá. Inu je poznat, že jsme celou zimu nic nedělali...



Škrabeme se nahoru takzvaným indiánským tlačení - deset kroků strkat, tahat a vláčet, deset minut odpočívat. Nejhorší je jak je terén měkký. Kola se do něj boří a nechtějí jet. A k tomu je to do kopce. Hrůza. Je fakt, že jsem Šnekovi nějak zapomněl říct, že tato výprava je pojata jako výcvik paraganů průzkumníků. Dig.

Tak a tady končí sranda. Ašpoň na chvíli. Nemám rád tlačení kola do kopce, podlezáni stromů, přelezání potoků. Citím nohy. Aši si je budu muset večer umýt, ale nevím jestli to pomůže. Šnk.

Po dlouhém, potem zpřijemněném čase, jsme nahoře.



Zdánlivě. Ještě kilometr a jsme ve vesnici. Z ní vede normální silnice. Jsme velmi dobře zdemolovaní.

Nabrali jsme směr na Zvíkovec a za pár minut a pár kilometrech z kopce jsme tam. Rozhodli jsme se pro odpočinek v restauraci.

Volba nebyla nejlepší. V lokále je zima a vlastně nic nemají. Šnek si dal pivo, já grog. Je to tu blbý, pojedeme dál. Dig.

I ten výčepní byl nějaký divný. Už proto, že to byla paní, která si četla noviny a tak nějak se v té hospodě musela nudit, když neměla plno. A plno neměla, protože neměla zatopeno. A vlastně neměla ani pořádně roztočeno. Šnk.

Vrátili jsme se na hlavní a dali se dolů k mostu. U něj jsme odbočili na Hradec a začali stoupat. Nějak mě opouštějí síly, ale pořád jedu. Hrajítka nám k uším posílá tvorbu Kabátů, což zvedá náladu.

Jsou tu dva opravdu hnusné vyhoupy a jsme v Hradci. Nezastavujeme a rychlostí 10 km/h upalujeme na Čilou. I to vyšlo. ještě jsme našli odbočku do polí a vydali se po ní.

Nejdříve jsme zase padali z velmi prudkého kopce. Úplně dole je už šero a veletok napříč. Šnek u toho nadělení bezradně zastavil a cosi hučel. Pořádně jsem se rozhlédl a hele most... Ukázalo se, že je poněkud poškozen, ale použili jsme ho. Vydržel. A je to tu. Závěrečné strhující stoupání. Setmělo se, jdeme pěšky. Kopec je opravdu prudký a sílu už nemáme. Vlastně co to kecám... V rámci odlehčení jednostrannému používání svalstva a kloubů je třeba jít kus pěšky...

Přesně!

Dig.

Šnk.

Jo, jsme nahore. Už vidíme cíl - vesnici Skryje. Nasedli jsme a za chvíli vjíždíme mezi stavení. Pomalu projíždíme tmavou ulicí a hledáme Penzion Trilobit. Dostali jsme se až k němu. Jen jsme ho nepoznali, protože je pod lešením a nemá vývěsní štít. Nějaký pán nás nasměroval a pak už to bylo jen dobré. Ohlásili jsme příjezd u výčepu, vyfasovali klíč od pokoje č. 7 a ubytovali se. Pak zbývalo se jít napít a najíst.

Naservírovali nám kuřecí plátek. Velmi se jim podařil. Vedle u sražených stolů místní cosi slaví. Dobře se je poslouchá. Melou blbiny a je u toho veselo. Dig.

Už dlouho jsem si v lokále tak výtečně nepochutnal na báječně naloženém a ochuceném kuřecím mase. A pivo také nebylo špatné. Jen ta mírná bolest nohou trochu kazila radost z jinak velmi povedeného dne. V tom teple i má mysl odcházela do částečného útlumu, který narušuje jen jedna dívčina u hospodského jukeboxu. Šnk.

Jo, tak to taky byla groteska. Dívčina tam naházela prachy a pak dlouho nevěděla co dál. Čelní panel sice nevidíme, ale je to sakra přeci jukebox. Tedy to nemůže být nijak složité. Se zájmem slečnu sledujeme. Promasírovala několik tlačítek a z jukeboxu se linulo ticho. Pořád. Obrátila se na přítomné pány a ti z ní měli legraci a navrhovali jí kde co. Akorát rada vedoucí ke zprovoznění hrací mašiny nepřicházela. Holka to vzdala a šla si sednout na své místo. Pak přes stůl houkla cosi nelichotivého na chlápka sedícího v čele stolu zády k jukeboxu. Ten se uculil, jednou rukou, aniž by se otočil, nebo jenom ohlédl, zašátral za sebe, ozvala se série tichých cvaknutí a pak muzika. Docela mě to pobavilo.

Kolem deváté přicházejí další. Zábava roste, my klesáme do útlumu. Už to nepůjde, odebíráme se na lože.

To byl ale pěkný den...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Skryje	57,7	61,3	55,3	10,8	16 - 2

Ráno 21.3. neděle

Probudili jsme se v devět. Venku svítí slunce, bude krásný den.

Povedla se nám úžasná věc. Snídali jsme v posteli. No paráda. To nám ta neděle krásně začíná...

Pomalu vstáváme, balíme a pojedeme.

Akorát mě mrzí, že se rozloučíme. Šnek pojede zpět do Plzně, já se odeberu do Prahy.

Odjezd. Prší. Podle předpovědi je to jen přeháňka. No tak uvidíme.

Jedeme do kopce. Pomalu a zvolna nabíráme provozní teplotu. Jede se kupodivu dobře. Po věřejším dobrodružství na zelené značce bych čekal, že budeme zničení. To je

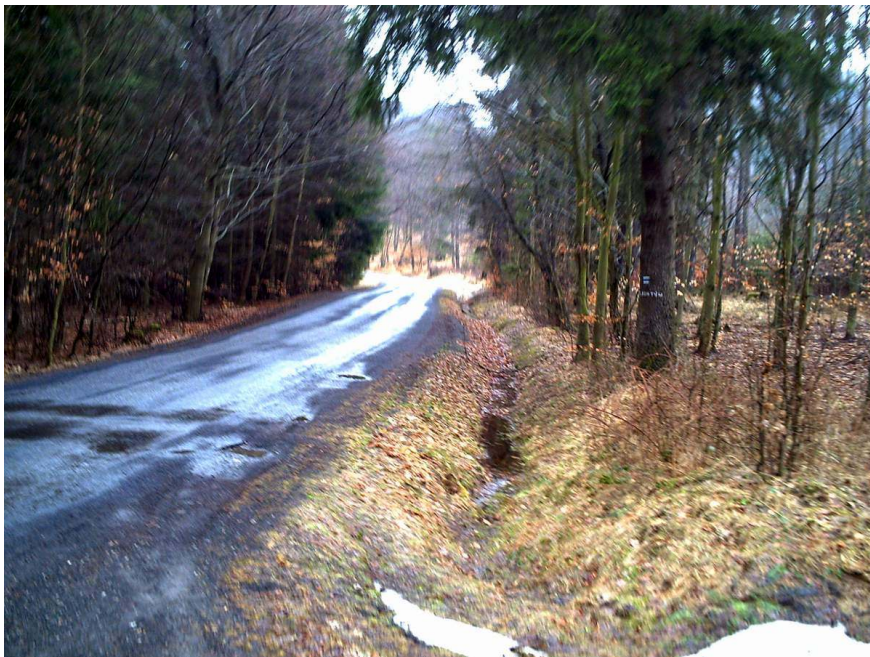
holt ta regenerace podpořená iontovým dvanáctistupňovým nápojem. A jak tak jedeme, jsme na křižovatce.

*Loučíme se. Šnek jede doprava na Plzeň, já doleva na Prahu. Je to ale otrava...
Dig.*

Nestěžuj si. Máš to po větru a možná i z kopce. Já celou cestu do Plzně makám do větších či menších kopců v silném protivětru a mírném dešti. Naštěstí dnes po asfaltu a ne v žádných těžkých terénech. Takže po 50 nedělních kiláčích jsem docela rád zabrzdlil doma ve vaně a posléze v posteli. Šnk.

Nejde o terén, vzdálenost, nebo rychlost. Pojedu sám! O to tu běží...

Pokračuji ve stoupání. Silnice vede lesem,



přestává pršet a rozjasňuje se, žádný provoz, jede se velmi dobře. Nikam nespěchám.



Po nějaké době jsem na kopci. Opřel se do mě vítr. Zezadu. To fakt potřebuju, když teď pojedu dolů.



A tak pěkně sjiždím a za 11 kilometrů pohodové jízdy jsem v Nižboru. Není tu nic zajímavého a tak volně pokračuju na Beroun. Ten vítr v zádech je hodně znát. Bez jakékoliv námahy jsem v Berouně za 15 minut. Průjezd byl taky krátký. Za městem najíždím na stezku a po ní jedu ke komplexu Alkazár.



Je tu skrumáž horolezců. Tak ne, jsou to horolezky. Pěkné...



Po odpočinku a tatrance jedu dál. Svítí sluníčko a je relativně teplo.

I další jízda je klidná a pohodlná a jsem překvapen, jak to jede rychle. Projel jsem Srbsko, minul Karlštejn, zajel do Hlásné Třebáně, přešel lávku do Zadní Třebáně a dál podle řeky směr Praha. Neděje se vůbec nic zajímavého, jede se výborně. Kolem je krajina poznamenaná začátkem jara.

Dojel jsem k mému oblíbenému děrovanému mostu



a přes něj dojel do Mokropsů k pekárně. Ano, jistě, zastávka. Zase mi u nich chutnalo.

No, a zase na cestu. Do Prahy už je to jen kousek. Držím se stezky podél vody. Je tu sucho, povrch tvrdý, nebo aspoň natvrdlý, pořád se jede velmi dobře.



A už jsem v Praze. Pustil jsem se do průzkumu předpokládané stezky na levém břehu Vltavy. Ano, už je to tak. Berounku jsem opustil na jejím konci, na soutoku s Vltavou.

Předpokládaná stezka tu opravdu je a vypadá nově. Je přerušena jen v místě stavby přemostění Vltavy a lze předpokládat, že až to tu dodělají, zase ji spravějí.

A to už jsem u mostu pana Barranda a přes něj přejíždím na druhou stranu.

Dostal jsem zase jednou nejlepší nápad. V podjezdu vyzkouším novou sirénu. Bohužel, neprošlo. Spolu se mnou je tu asi deset lidí a pes. A protože jsem na živu docela rád, zkusím sirénu jindy.

Vyjel jsem na pravobřežní stezku a po ní dojel k Podolské vodárně. Teď nahoru. Hm, tak poprvé dneska to jede blbě. Inu kopec. Příkrý. Šlapu a šlapu a velmi rychle mi ubývají síly. Než mě stačily opustit, jsem nahore. Dál už to není zajímavé. Nuselský most, Sokolská, Rumunská, Nám. Míru, Korunní, U vodárny, Jiřího z Poděbrad, Polská... a strhující závěr. Vycloumat kolo a bagáž do druhého patra. Je to dřina, ale jsem tu.

Tímto prohlašuji cesty pro tuto sezónu za otevřené.

Ještě dovětek: všichni, co jste nevyjeli, udělali jste obrovskou chybu. Počasí bylo, kromě jedné přeháňky, výborné, trasa se povedla, jen nás bylo málo. Tak příště čau.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	66,1	141,1	74,7	18,1	15 - 9

Celková technická data:

Účast
Oficiálně priznaná
kilometráž
Příště

dva cestootvírači...: Šnek, Dig,

141 km

Velikonoce

Trasa výpravy

Praha Vinohrady	Hřešihlavy	Beroun
<u>Plzeň</u>	Rybárna	Alkazar
Chrást	Chlum	Srbsko
Sedlecko	Hradiště	Karlštejn
Darová	Čilá	Hlásná Třebáň
Nová Bašta	<u>Skryje</u>	Dobřichovice
U Libštejna	Broumy	Mokropsy
Libštejn	Karlov	Černošice
Liblín	Nižbor	Praha - Radotín
Bujesily	Hýskov	Praha - Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Hanka (*Hak*), Dig (*Dig*), **Petr (*Pek*)**, Šnek (*Šnk*), Evík (*Evk*), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

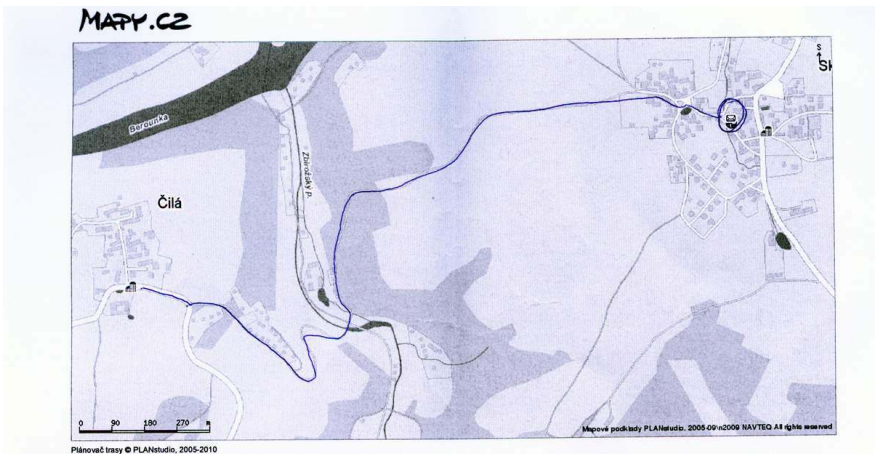
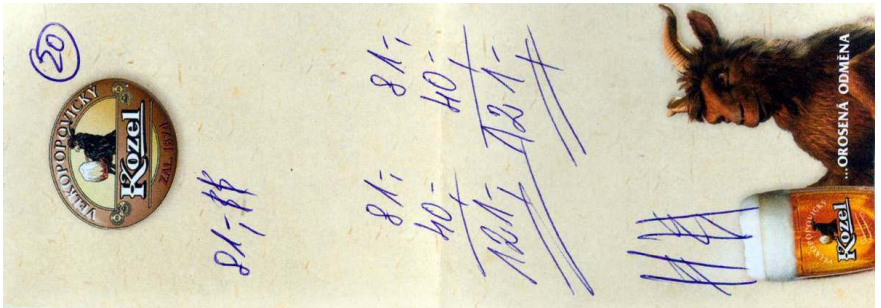
Obrazová příloha:

54	*0024-385 ZF1364	Výdejna	Praha hl.n.	16938
	ZF 001364		18.03.10	ČD, a. s.
Zákaznická jednoduchá	Osob 1	Třída 2	Km 114	
Z	Do Praha hl.n.		Sazba DPH 10%	
Přes Plzeň hl.n.				
	Praha-Smichov, Zadní Třeboň, Beroun, Zdice, Rokycany, Chrást u Plzně			
Platnost od 19.03.10 do 20.03.10				
Sleva	x	%	Druh	Kč
				1 1 1,-

0735 2 40
České dráhy, a. s.

České dráhy, a. s.	54 CD	PO3303	35	968	*0000-302	Praha hl n
	19.3.2010	19:05	12851	FI	964169	
	Úschova během přepravy					
Osoby: 1	Třída:	Km:				
Platí: od 19.03.10 do vyložení						
Jízdné: Kč 30,- (včetně DPH 10%)						
Celkem: Kč 30,-						
Platí v jednom vlaku						

0735 2 416



SKRYJE 48

HELEBRANT 737 545 190

PENZION TRYLOBIT

PETR.HELEBRANT @SEZNAM.CZ

© Hell's Tour_{club} 2010
Dig & Šnk
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz